GÁL ÉVA EMESE
ELLENVERS

GÁL ÉVA EMESE

ELLENVERS

2012

I. BENT

TÁJ

Mondd, hogyan festhetném meg ezt a tájat,
ami magából képen túlra lép,
ha hiánya, és nemléte is látszat,
és a látszatból hiányzik a kép?

A kontraszttalanság, és színtelenség
közönyébe halnak a távlatok,
tűnnek a völgyekbe zuhanó esték,
s magukba húzzák a domborzatot.

Mondd, hová húzzam meg a horizontot,
ha nincs alattam föld, fölöttem ég?
Olyan sűrű falak között szorongok,
mintha rám épülne a messzeség,

pedig nem ölel körbe, csak a semmi,
Ahogy magát a csönd lapjára festi.

FEHÉR

Egyre távolodunk a horizonttól,
ahol lelkünk a fénnyel összeér.
A múlt, jelen, s jövő egyszerre tombol.
A szív kapál. A gondolat fehér.

Ami közel van, homlokunkra égett.
Erdőn, mezőn úgy lángolt föl az ősz,
hogy parazsából szikrát hányt az élet.
A láng kihunyt. A csend mindent legyőz.

Hűvös szelek fújják el a szerelmet,
olyan pőrén dideregnek a kertek,
mintha nem égne fölöttük az ég.

Mintha búcsúznának a horizonttól,
ahol a föld és ég egymásra gondol,
és az árnyék a fénnyel összeég.

TÉLI ÉJSZAKA

Az ég sötét, a mező hófehér.
A kertek alatt megfagyott a szél,
már telekarcolta arcát az ág,
s most benne dermed csenddé a világ.

A házak egymás közt szoronganak,
bezárta magát minden gondolat,
az álom is magában süllyed el.
Isten előtt az Isten térdepel.

Az idő áll. A pillanat örök.
Csak a szív lüktet a bordák mögött
Az öntudatlan, halk szavú robot

a dermedt végtelennel szembeszáll,
s míg tengeti bennünk a holnapot,
belefagy árnyékába a halál.

FELETT

Ha a végtelen egy nagy gömbbe zár,
rajta kívül már nincs látóhatár,
s lassan minden magába visszatér,
mintha a megtérés lenne a cél.

Semmi sem sík, semmi sem egyenes.
A mindenség boltívei felett
a szél se jár, a csillag sem ragyog,
s nem törnek át rajta gondolatok.

Bármilyen tág, cella ez a világ,
a semmiben úgy pörgeti magát,
hogy a saját maga fala legyen,

s soha ne lássa azt, amit kizár.
Más világokban száll-e a madár,
és boltozza-e hamis végtelen?

ÖRÖK

Már semmi sem merünk elveszteni.
Utolsó lehet minden gondolat.
A levegő lebegő árnyai
Széttörnek a hulló lombok alatt

Ami hull, annak konok súlya van,
magával húzza az egész eget
akkor is, ha annyira súlytalan,
mint a száradó lomb-emlékezet,

mert értünk halandó ez a világ,
velünk lobbannak, pusztulnak a fák,
hiába küzdünk át négy évszakot,

egyszer örök lesz az ősz, és a tél.
A gondolat minden időt megél.
Előtte s utána minden halott.

TÉL

A hó átvilágít az éjszakán,
röntgenezi a komor fa-tüdőket.
Hatalmasabb a csend, mint a magány.
A szél torkára fagyott levegőnek

a lélegzethez már esélye sincs.
Saját hiányába dermed az ember.
Szabadon fölragyog a jégbilincs:
a szó az imából kitörni nem mer,

hogy Istenig nőjön föl a sikoly.
Az űr már kicsapódott valahol,
körénk fagytak a bolygók, égitestek.

Hiába hevít éltetőn a nap,
minden fény csak egy röpke gondolat,
amit Isten elszórt és itt felejtett.

TÉLI REGGEL

Jeges minden, csak a sötétség olvad
s lassan a falak mögé lecsorog.
Pasztell-kék levegőbe kapaszkodnak
a megvakított villanyoszlopok.

A homályból kilép a kert, az utca
pőrén, mint a kimondott gondolat,
ami formába vetkezteti újra
a megálmodott boldog titkokat.

A hó sem felesel már a sötéttel,
nem nézi többé csillagok szemével
a szertemenekülő távlatot,

csak a széllel perdül néha egy táncra,
beleszédülve a halk muzsikába,
mikor csilingelnek a jégcsapok.

BENT

Bent verőfény van, nyár van, és meleg,
akkor is, ha a tested didereg.
Dús lombokkal ölelkezik a szél,
az égbolt a lelkeddel összeér,

s mélyen, magasan végtelenbe tár.
Itt nincs kerítés, nincs látóhatár,
nincs közel s távol, minden oly szabad,
mint a fénysebességű gondolat.

Egy pillanat, és bárhol ott terem,
átível téren, időn, Istenen,
s mert eggyé vált világával a cél,
bárhová térne, mindég hazaér.

Meleg van, verőfény van legbelül,
s te idekint dideregsz, egyedül.

ILLÚZIÓ

Úgy magasodnak, mélyülnek az árnyak,
mintha nem lenne föld, nem lenne ég.
Szakadékot ásnak a hallgatásnak,
s befalazzák a csend tekintetét.

Mikor már semminek nincs folytatása,
hirtelen föllázad a gondolat.
Az üresség falai közé zárva
kongatja a szellem-harangokat.

S kongatja, míg össze nem dől a semmi,
s fájdalmából a szó föl nem virrad,
ami a gondot időn túlra menti,
s azt is teremti, amit megtagad.

A semmi romjaira utat épít,
fát ültet, hogy lélegezzen a szél,
teret mintáz a kétes messzeségig,
ahol már minden árnyék hófehér.

TAVASZ

Udvarunk most a menyasszonyok kertje,
szél fodrozza a sok virág-ruhát.
Olyan fehér a szilvafák szerelme,
hogy világosabb tőle a világ.

Zsongó dalokra nyílnak meg a kelyhek,
minden szirommal tágul a jövő.
A sugár most kezdi írni a verset,
s már szavalja a kert, erdő, mező.

Mintha mi is rímelhetnénk e versre,
földobog bennünk a végtelen lelke,
bár fehérségünk régen megfakult.

Újra hinni kezdünk az ámításnak:
a fényt soha nem győzik le az árnyak,
nem lehet egyetlen időnk a múlt!

NYÁR

Most minden olyan hideg, mint az űr,
a lélegzet is ráfagyott a tájra,
a szívdobogás a csöndbe merül,
s az időnek alig van folytatása.

Ilyenkor a lélek csak visszalát,
régmúlt időkből bont ki melegséget,
ahol még őrzi a harmóniát
az önmagától menekülő élet.

Visszajátszani semmit nem tudok,
de most is fáj az, amit veszítettem.
Rám hömpölyögnek a galaxisok,

sodrásuktól az idő visszaretten,
és újra izzani kezd az a nyár,
amelyben arcod a látóhatár.

ÖRÖK NYÁR

Lehet, hogy ez az utolsó nyaram,
ahol van anyám, boldog otthonom,
lugas, amelynek mély árnyéka van.
mert múltat satíroz a gondokon.

A múltat teleszövi az idő,
magunk mögött hagyni már nem lehet,
minden perc az egekkel összenő,
hogy a látóhatárra lépjenek,

s éggel virrasszanak emlékeink.
De idebent nincs kiteljesedés!
Repedt falak omlasztják ránk a kínt,
és összeomlás lesz az ébredés.

És mégis, az otthonom itt marad
omló falak, lugas fölött, alatt,
ahol anyám akkor is hazavár,
ha kiköltözött testünkből a nyár.

NYÁRI PASZTELL

Ha pasztellképet rajzolnék a csendről,
kiválasztanám ezt az éjszakát,
ahol a holdfény kiszakad a mennyből,
s ragyogása az égre visszahág.

Mintha fénye a föld paplana lenne,
az egész világ alatta szuszog.
Puhán domborodó lélegzetekre
írnak sebet a hullócsillagok,

de a takarók lassan szertemállnak,
mint szirmai az ébredő csodáknak,
s teljes arccal feltündököl a hold.

Ezüstbe önti, árnyalja a tájat,
ami létet nem választhat magának,
csak örökli a mennyet és pokolt.

ÉJSZAKA

Könnyű beszélgetni az éjszakával,
mert minden fájdalomra válaszol.
Az árnyaiba falazott csodákkal
őt is rabul ejtette a pokol.

Rázúdította a feketeséget,
amin nem tör át, csak a rettenet.
Helye sem maradt a végtelen égnek
a szétáradó börtönök felett.

Nagy a teher. Belenyögnek a lombok.
A fa mindent moccanatlan visel.
Sekélyesebb bármi, amit én mondok,
annál, amit ő sosem mondhat el,

csak suttogja az esendő imákat,
csak fölzúg lelkéből a végtelen.
Törzsét meg-meghajlítja az alázat,
de sorsa elől nem szökhet velem.

Súlyos beszélgetni az éjszakával:
a szó bilincs a hallgatás között,
s mikor fölszabadítja a madárdal,
szótlanul ragyognak a börtönök.

ŰR ÚR

A csillagok közötti űri csend
tartja össze, amit Isten teremt.
Most a fakoronákra nehezül,
s a nyári estét uralja az űr

szabadsága, a boldog végtelen.
Hirtelen része lesz minden jelen:
a szőlőlugas, tücsökcirpelés,
és az otthont körbeíró egész

világ, amelyben a szívünk dobog.
Rímeket hazudnak a csillagok
minden lüktetésünkre, ami fáj.
Dobogó nyári éjszaka a táj,

és mint a semmi, olyan céltalan.
A nyárnak is egyszer csak vége van,
s ahogy kihull belőle a jelen,
elsöpri az otthont a végtelen.

ŐSZ I.

Az ősz most radírozza a nyarat.
Egyre tompábban szavalnak a fények,
és mintha halkulna a gondolat,
vége szakad a tücsökcirpalésnek.

Glóriáját lassan vedli a lomb,
aranya szikrázik a levegőben,
olyan mélyről lángol benne a gond,
mintha a világ égne az időben,

És valóban egy világ lelke ég,
körben letérdepel a messzeség
imára kulcsolva a magasságot.

A horizont keresztjén dúl a szél,
minden teremtés Istenhez beszél:
meghalni teremtette a világot.

ŐSZ II.

A sötét magába húzta a fákat.
Nem látszana, hogy a lomb ritka már,
ha a pőrén szertemeredő ágak
között nem pengene a holdsugár

idők mögötti, néma remegéssel,
mint körötte az égő csillagok.
Az égboltot ringató csend-zenével
együtt ingok, és együtt hallgatok,

hiszen levele vagyok csak a fának,
amit kedvére himbálhat az ág,
és ágánál magasabbra nem láthat.
Csak lennebb sodorhatja a világ,

mikor leszakítja a horizontról,
és tűri, hogy elsodorja a szél.
Így hull ki majd a fény a csillagokból,
ha az ég őszét követi a tél.

De ez még boldog földi, őszi éjjel,
s még sok millió évig így lehet.
Csillagkórusok néma énekével
búcsúztat a csend minden levelet.

ŐSZ III.

Már minden elmúlt. Örök lett az ősz.
Hitünk is lehull a lombok egén.
A napsugár oly fáradtan időz,
mintha emlékébe halna a fény,

s mégis tovább szőné a távlatot,
a halkuló galaxis-bokrokat.
A végtelen és a halál adott,
de közöttük szabad a gondolat,

ami nem szárad, mint a levelek.
Lehet, hogy örökzöld a képzelet,
ami a nagy teleken áthidal?

Erősebb lesz-e, mint a pusztulás?
Itt az ősz. Lángokba hull a varázs.
Égő lelkünket kottázza a dal.

A VÉGSŐ ŐSZ

Már sejtjeinkbe martak a fagyok.
Lassan hull ki a fényből minden élet,
és egyszer csak nem lesznek nappalok.
Az űrnél csak az örök csend sötétebb.

A csillag-lakta égbolt fenekén
már a semmi fekete mélye tátong,
ebbe a mélybe fog hullni a fény,
hogy kioltsa a végtelen világot.

Az univerzum ősze fájdalom.
Isten lobban el minden csillagon,
s fényével együtt hull szerte a távlat.

A pusztulásban nincsen értelem.
Végsikolyát nem hallja senki sem
az idő szívbe fagyott mánusának.

ÖRÖK ÉVSZAK

Amikor még végtelen volt a lelkünk,
nem éreztük az élet nehezét,
képzeletünk fényéveit átszeltük
egy konokul tiszta gondolatért,

s hittünk benne, mint magában a csillag,
ami saját létét égeti fel,
hittük, hogy óvja-őrzi titkainkat,
az égbolt, ami fényünkért perel

akkor is, ha nyarából lassan ősz lesz.
Szétsodorja a korona-időket
a mindent fölemésztő űri szél

és lelketlenül szétszór minden álmot:
ne ébredjenek magukra világok,
ha egyszer örök évszak lesz a tél.

A CSEND

A csendre rásatírozom a csendet,
vibrálnak az áttetsző szólamok.
Enyhe kontrasztok hullámain lenget
a némaság arca új dallamot.

Mintha az idő is sokszorozódna,
jövő tükröz múltat, a múlt jelent.
Ketyeg, és mégis helyben áll az óra:
nincs más idő, más jelen, csak a csend.

Dallama leigázza a világot,
összefolyó mélységek-magasságok
fájdalmában zsong így az éjszaka,

nesztelenül, és mégis hallhatóan,
ahogy a szív halkan kiáltva dobban.
A csend a végtelen síró szava.

KITÖRÉS

Ha kifordul a folyó, égbe árad,
medre bölcsője lesz a magasságnak,
amit parttól partig ringat a fény,
örvényeiben csillagok fürödnek,
sodrása minden űrön átsöpörget,
s alázuhog a világ tetején.

Most fordul ki a szikla: szétzilálva
oszlik a keménység energiája,
s kitárja meredek lelkét a kő.
Sok ezer év sikoltva tör az égre,
a megkövülés tehetetlensége,
az újraélhetetlen múlt idő.

De kifordul a fenyő is, az élet,
ami derekát kínálja a szélnek,
törik, ha kell, de tartja gyökerét.
A fenyők lelke az ég kupolája,
csak az Isten lát föl a magasságra,
ahol a lelkek ága összeért.

De ha lelkét kifordítja az ember,
szíve-lelke egy lesz a végtelennel,
melyen égbolt-homloka tör utat
a teremtéssel egyenlő arányban,
ahol Istennek is csak egy irány van:
hogy látható legyen a gondolat.

És ahol a gondolat teremt formát
csak kompozíciós elem a korlát,
hogy egyensúlyozza a szárnyalást,
a vég, és végzet szabad kitörését,
hogy az életbe sorvadjon a nemlét,
és az öröklét teremtsen hazát.

II. ABLAK

ELLENVERS

Mondd, mivel kísért téged meg a semmi?
Minden, ami van, olyan arctalan,
hogy közöttük nem fogod észrevenni
azt a hiányt, aminek arca van.

Nem fogod észrevenni azt a vesztést,
mi születésed óta öl belül.
Ha mindent elhibázott a teremtés,
Benned is ellened fordul az űr,

és végtelened széthull darabokra,
mintha sejtek ezer szilánkja volna,
ami minden igében fölsebez.

Te sem tudtad, hogy a létezés ára
az örök Isten vesztése, hiánya,
akiből szétsodródnak az egek.

SZELLEMTELEN

Lehet, hogy egyszer meghal a világ,
nem ég tovább, nem folytatódik semmi.
Isten levetkezi a glóriát,
és nem fogja már senki észrevenni.

Nem örök álom lesz. Szellemtelen
létnek nincs álma, s nem lesz ébredése.
S az anyag hová tűnik? Végtelen
emészti föl, hogy szűnjön puszta léte?

Értelmünk nem tudja követni még,
bár ő is része ennek a világnak.
Úgy araszol bennünk a messzeség,
hogy sugaranként hódítsuk hazánkat,

de nincs képletünk arról, hogy az ég
és értelmünk milyen egyenlet része,
s hogyan menti át az emberiség
szellemét az arctalan mindenségbe?

A VÉGTELEN SZEME

Csillagpályákon kereng a világ,
a galaxisok szellemtánca bódít,
mintha Isten játszana glóriát
a magát lefejező horizontig.

Csak mi vagyunk a szemhatár alatt.
Ránk nehezül az égbolt orgiája,
mégis bennünk terem a gondolat,
ami a véget végtelenbe tárja.

A gondolat a végtelen szeme,
pásztázza azt is, ami láthatatlan.
A „mindent" úgy kell utolérnie,

hogy a „semmit" ne kísértse vele
akkor se, hogyha minden pillanatban
belevakul az űr tekintete.

ESTI PILLANATKÉP

Visszalátom a kis asztalt az égen,
ahogy a lámpa fénye szerteszáll,
a fény mögött én ülök a sötétben,
és rajtam túl már nincs látóhatár.

Mintha az egész világ ködbe veszne,
eltűnik a képernyő, a szoba.
Ami eddig önmagát teremtette,
visszalép oda, ahonnan soha

nem folytatódhat többé, mint valóság,
csupán torz álom, vagy torz képzelet.
A tekintetről leszakított rózsát
magába öli az emlékezet.

A kis asztalom, síkja végtelennek,
a saját irányával összenő.
A galaxisok csillagot teremnek,
hogy múltból kiszakadjon a jövő,

de itt marad az asztalon az élet,
a mindennapi, hulló gondolat.
a papírlap a hónál is fehérebb,
míg nem taposssák versek a havat.

A VERS

A vers gondolat, fájdalom és forma,
minden hiány szóból faragott szobra,
építőanyaga mégis a lélek:
magához emeli a mindenséget.

Egy a mélysége, egy a magassága.
A végtelen bevehetetlen vára
otthonunkká szelídülhet a versben,
ha megérint az utolérhetetlen,

és varázserőt kölcsönöz a szónak,
ami legmélyebb titkokat kimondhat
könnyedén, minthogyha össze se forrna
benne a jelentés és metafora.

A vers a csend s a sikoly között éled,
a legemberibb dallama a fénynek,
és a zuhanás legsötétebb árka.
A vers a fájdalom harmóniája,

az ember Istentelen mennyországa.

KETTŐSSÉG

Miért ez a kettősség, mondd, Uram!
Parányi létben óriási szellem
vívja harcát, ameddig arca van,
a saját vége s a végtelen ellen.

Miért érez, miért gondolkodik,
miért kutatja a részt s az egészet,
ha nincs hová átmentse titkait,
mert mindent magába gyűr az enyészet?

Mi értelme értelmünknek, Uram?
Mi értelme az egész mindenségnek,
ha egyszer halott lesz, csillagtalan?
Hogy teremthettél eget sírfenéknek?

Miért van érzelem és fájdalom,
ha egyszer mindent letörölsz az égről,
és szellemünk, ami veled rokon
miért kap legtöbbet a szenvedésből?

Miért nem kiút már a hit, a lélek?
Miért sodorják el űri szelek
arcodat, belső fényét a reménynek?
Miért herdálod el a szellemed?

S ha nem vagy, mondd, a puszta anyag játssza
meg a szellem-lélek illúziót?
Hol az anyag és a szellem határa?
Mi öli meg az imában a szót?

Bár lehet, hogy mi teremtettünk Téged,
benned veszítjük céljainkat el,
nincs más teremtőnk, csak az űri végzet,
ami nem kérdez és nem is felel.

GLÓRIA

Az élet a végtelen záloga,
pusztul, és újra kiteljesedik,
hogy ne mondjon le magáról soha,
míg a világhoz adhat valamit.

Kérdés, hogy mennyivel több a világ,
és miért több, hogyha élete van?
Mi fon az Isten köré glóriát,
hogyha az elmúlás is parttalan?

A nyár, az ősz, a tél és a tavasz,
mint tünetek, körforognak velünk,
a túlélés parancsa ugyanaz,
de létterét el kell veszítenünk,

mert a hitünknél kisebb a világ
s lassan fölélünk minden glóriát.

AZ IDŐ SZÍVE

Hol a végtelen szíve? Hogyan lüktet
a világ táguló érrendszere?
Mi határozza meg életterünket,
ha milliárd csillag halhat bele

abba a kozmoszba, ami teremtett,
s amelyen túlra sosem láthatunk?
A csillag úgy születik, mint a versek:
új dimenziókba lobban a múlt,

és fölizzik a nagy sötétség ellen,
hogy csillag-szóval világot teremtsen,
életet, melynek hódol az idő.

De hol az idő szíve? Hogyan lüktet?
Behálózza egész életterünket,
s mégis bele fog halni a jövő.

A MEGÍRATLAN VERS

A világ olyannyira elhagyott,
hogy magából fakaszt gondolatot,
nem diktálja mennyei hang a verset,

csak az idő bordái közt a szív,
úgy dobog föl, hogy új életre hív
minden szerelmet, amit elfelejtett.

S dobogja ellobbant napok tüzét,
lükteti halott fények melegét,
hogy a pillanatba lelket leheljen,

s ne dermedjen a csendbe a jelen,
hiszen a világ együtt végtelen,
minden kimondott szóval teljesebben.

Hány napban lüktet föl az űr szíve?
Mennyit kell a csendnek szeretnie
ahhoz, hogy a hiányt égbe kiáltsa?

Nincs egyensúly a végletek között,
de arcunk már az űrbe költözött,
s csak a pörgés hasonlít önmagára.

Nincs ember, lélek, vers és érzelem,
csak a mindennel játszó végtelen,
ami formát, érzést, hiányt derenget,

de egyszer minden játékot fölél,
belesüllyed minden isteni cél,
hogy senki ne írja meg ezt a verset.

IHLET

Nem fér karjaimba a végtelen,
amíg vele ölelem a hiányod.
Nélküled a mindenség sincs velem,
az űr fals billentyűin zongorázok,

a dallam a semmit remegteti
napszelek föllángoló sóhajával.
Nem tudom magamat bevallani,
amíg nemléted szürkesége árnyal.

a világot fölhangoló szavak
csak a te hatásodra bontanak
ki lelkünkkel viaskodó igéket,

ahol szertefoszlik a végtelen,
meghasonlik a világegyetem,
s nem marad, csak a versbe szökő élet.

TŰZ

Csak szítani, szítani a tüzet,
hogy ne szürküljön be a képzelet,
ez a csendből kimetszett kis vidék
ne legyen bennünk hideg és sötét.

Kint az óriások szele tarol,
a látóhatár vakul valahol,
s a földre lassan rázuhan az űr
csillagtalanul és kegyetlenül.

A mindenséget óvni nem lehet,
végtelen van a végtelen felett,
nincs irány benne, nincs kapaszkodó,
értelmére sem talál rá a szó,

csak kóválygog velünk a gondolat,
söpri a belső galaxisokat,
a teremtéshez már kevés az ég,
és a túléléshez sem lesz elég.

Örökölt világunk, a képzelet,
csak szítja, egyre szítja a tüzet,
hogy ne hamvadjon ránk az éjszaka:
az Isten utolsó gondolata.

MEGVÁLTÁSTALAN

A világűrrel nincs mit kezdenem,
Krisztust Földön feszítették keresztre.
A mindenségben nincsen Istenem,
aki értem feszül a végtelenre.

Az ellentétet lélek s űr között
még nem oldotta föl emberi elme.
A ráció s a hit megütközött,
mégsem talált egy világ-értelemre,

mintha valami nem lenne igaz.
Tér-időt faló fekete lyukat
nincs képzet, ami legyőzne, fölérne.

Krisztus is holt örvényekre feszül,
ha a minden semmivé semmisül,
és világmegváltásra sincs esélye.

SEMMITHATÓ

Az árnyékok az arcodra zuhannak,
a horizont köríve megreped,
szilánkjai óriás szélt kavarnak
lesodorva a mennyből az eget.

Egy csillag sem marad az üres égen,
semmi sem világít már távlatot.
Az arctalanná csupaszodott éden
sajgó hontalansága körbefog.

Ez a világ, ahol semmi sem érez,
ahol sorra megölték a meséket,
ahol a láng is hideg, mint a hó.

Elveszíti közelségét a távol,
a lélek is kiszakad önmagából,
és mindent lebír a Semmitható.

TÚLÉLŐ JÁTSZMÁK

A világmindenségben életünk
kevesebb, mint egy ajzó gondolat,
mikor megfogant, már szinte letűnt
a végtelen örvényei alatt,

mégis egy hajszálpontos létezés
a semmi és a mindenség között,
az örökkévalósághoz kevés,
de a túlélő játszmákban örök,

mert konokul újrakezdi magát,
valahányszor terem egy új világ
csillagszívekből, űr-ősrobbanásból,

ahol érdemes csírát bontani.
Az örök újrakezdés álmai
az Istent mentik meg a pusztulástól.

HIÁNY

Amikor tép a fájdalom,
megkorbácsol a gondolat,
sikoly kúszik a falakon,
s az emlékezet rászakad,
apró kis sikátorokon
szökik meg minden értelem.
Már csak a félelem rokon.
Holttá dermed a csend velem.

Már csak a hiány végtelen,
már csak az űr tombol belül.
Ha már a kép is képtelen,
lehet, hogy űrtelen az űr,
és minden hamis, ami van,
az álca mögött semmi sincs,
a csillag is csillagtalan,
és bilincstelen a bilincs.

Mintha életet játszanék,
holott magamtalan vagyok,
minden pillanat hordalék,
torlaszolja a holnapot.
Hová tűntél, mondd, merre vagy?
Hová vitted az életem?
Az emlékezet rám szakad.
Holttá dermed a csend velem.

BILINCS

Homlokodon kavarog a mennyország,
egy-egy villám a pillanatba csap,
s mire tüzét búgó esők eloltják,
már föllángol egy újabb pillanat,

mintha egész életed múltban égne,
s mégse perzselné föl, csak a jelen.
A napot a horizont utolérte,
kiteljesedik a történelem:

arcodra nőnek a kőóriások,
tekintetük az Úristen maga.
Összetartja a végtelen világot,
bár megváltani nem fogja soha.

A gondok lassan tarolják a csendet.
Embernek lenni annyi fájdalom,
amennyit fölhalmoz benned a vesztett,
nélküled pusztuló Paradicsom.

Lassan érted meg, hogy mi az enyészet
itt, ahol bilincs az egész világ:
holt tűzköre a szabadság Tüzének,
ami benned oltja ki önmagát.

VÁR

Megóvhat minket, óvhat a halálnak
a vár, amelyre átjárót se vágtak
a vágyak. Kőre kő épül a bőrön.
Minden sejtünk menedékhely és börtön,

avagy végvárrá erődített lélek?
A támadások is belülről érnek.
Ami kívül van, talán már a semmi,
egyre csak a végtelen űrt teremti,

amit szívtelen telek birtokolnak.
A világ már csak belül folytatódhat.
Ha nincs tere, nincs ideje, nincs lénye
az újabb ezer, - ezeregyszáz évre.

Áldozatok, vagy föláldozhatóak
vagyunk? Most gázol rajtunk át a holnap.

CELLA

Szökni már ide-oda nem lehet,
világba falazott a képzelet
és cellafal minden látóhatár,
amit a szívdobbanás körbezár.

Létezni bárhol, s mindenütt nehéz.
Talán isteni tét a létezés,
amelynek nincs nagyobb feltétele,
mint hogy glóriát görbítsünk vele,

s igazoljuk, hogy megtörik a fény
minden születés és halál egén,
mert a csillag a sötétből terem,

és csak a teremtés a végtelen,
de amit teremtett: élet-halál.
A szívdobbanás ege körbezár.

ABLAK

A végtelen csak addig otthonom,
amíg nyithatom és bezárhatom,
hogy biztonságot nyújtson az az űr,
ami határtalan marad belül,

s csak szívünk galaxisával dobog.
Sejtekként ragyognak a csillagok,
hogy véges létünkben a végtelen
a hiány kiáltójele legyen.

Szaporodnak a gondok, mint a csend.
Egyre több csillag hamvad idebent,
s egyszer az égbolthoz nem lesz elég
a kívül-belül rekedt messzeség,

mintha a távlat bezárná magát.
Ablaktalan lesz az egész világ.

FALAK

A világ már hidegebb, mint a lélek,
beledermed minden szó és fohász.
Nincs ajtaja, sem ablaka a létnek,
a szellem már csak falakra vigyáz,

és útját napról napra körberója:
a benne befejezett végtelent.
Furcsa, hogy nem pörög vissza az óra,
bár az idő ismétli a jelent!

A percek, mint a pillangók, kimúlnak,
színes röptük holt virágokra száll.
Nem termékenyít se jövőt se múltat
az az idő, ami egy helyben áll!

Hiába pörög Nap körül az élet,
a fény oltalma olyan végleges,
hogy homlokunk bármikor beleéghet,
s föláldozza az emlékezetet.

Az ismétlődő idő már jövőtlen,
és egyszer csak időtlen lesz a vég.
A lélek szilánkjai összetörten
sebzik a semmit: volt emberiség?!

KÉRDÉS

Lehet, hogy minden vég egy újrakezdés,
hiszen másképpen nincsen végtelen,
mi mégsem fogjuk túlélni a vesztést:
halálom után nem leszel velem.

Lehet, hogy atomjaink tovább élnek,
és új horizontokat bontanak,
de nem lesz bennünk érzelem, se lélek,
s hiányozni fog minden gondolat,

ami megfogalmazta életünket.
Belőlünk csak a nemlét lesz jelen.
Az időben szívünk hiánya lüktet,
s ha lesz, idegen lesz az értelem.

Mondd, atomjaink meg mit őrizhetnek
belőlünk, s nélkülünk a kezdeteknek?

JELENTÉSTELEN

Már nem akarok semmit mondani,
minden szó jelentése kiürült,
a mindenség kétes tartalmai
össze-vissza satírozzák az űrt.

Talán az Istennek értelme van,
de a mi létünk jelentéstelen,
élünk-halunk keserű-boldogan
s nem változik velünk a végtelen.

Lelkünket takarja a messzeség,
ami elkülönít, és összeköt.
Lehet, hogy a múlt a jövőben ég,
a pillanat csillagai mögött,

s ebben a versben éri a halál.
Célkeresztben a meztelen kereszt.
A gondolat még megváltásra vár,
de megválthatatlan a képzelet,

ha újat nem talál a nap alatt,
csak össze-vissza kuszálja az űrt.
Jelentésükbe hullnak a szavak,
ha a távlatunk a horizontra hűlt.

CÉL

Ahogy a csend, úgy nő az űr belül.
Csak ember lehet ilyen egyedül.
Eltűnik körülötte a világ,
a gond hiába pörget glóriát,

nincs Isten, aki megtagadható,
nincs ima, amelyből kihull a szó,
nincs szó, ami több fájdalmat teremt,
mint végigélni azt, amit jelent.

Minden jelentésben a fájdalom
kést fen a szellemi tartalmakon,
hogy győzze a sokasodó hiányt,
amit a penge ide-oda ránt,

s e küzdelemben kiserked a vér:
tán sohasem volt isteni a cél.

FÉNYVÁR

Nem verset írok, csak gondolkodom.
Szavakkal taposok át a havon,
üldözöm ezt a súlyos éjszakát,
ami az égig tornyozza magát,

hogy befalazhassa az álmokat.
Rajta tör utat most a gondolat,
rombolja, ahol éri, bosszút áll.
Úgy ráépült ez a fekete vár!

Fojt, bénít mindent, ami eleven,
hogy a sötét maradjon végtelen,
és soha semmi ne legyen szabad!
De lassan meginognak a falak,

rések hasadnak benne, ablakok,
s egyszer a gondolkodás győzni fog!
Özönlik a réseken a sugár,
s fényből, lélekből épül fel a vár.

III. VERSANYA

KÁOSZ

Már több a múlt, mint amennyi az élet.
Szárad a test, csupaszodik az ég.
A glória horizontján a fények

porig égetnek minden szép mesét,
és mögöttük akkora hideg támad,
hogy sírkővé fogy a kezdet, a vég.

Alig kereng a vére a világnak.
Alig van szó, már alig van sikoly.
A pillanat falai körbezárnak,

valami örök hiány átkarol,
s ahogy lassan a szorítása enged,
kezd megszokottá válni a pokol.

A horizont alá hantolt szerelmet
soha nem hívja magához a fény,
holtan születnek meg róla a versek,

és utolsó lesz minden költemény,
ami katedrálist épít a csendre,
a lélek feneketlen fenekén,

hogy a jajongó semmit megteremtse.
Egyre nőnek az űrfalak belül.
Ég nehezedik rá az égitestre,

Isten glóriáitól menekül,
s mintha mindent eluralna a káosz,
szerteszét szaggatja magát az űr.

Egyszer csak semmi nem lesz hű magához,
szétzilál fényeket, árnyékokat,
s egy végtelen nemlétet körberácsoz,

hogy áttörjön rajta a gondolat.

ÁLOMTÁJ

Nem álmodod. Már titkos küldetésed:
az álom álruhájában a lélek
egy megtagadott világot bejár.
Izzad a tested. A csönd benne fáj,

de otthagyod. Mint a sóhaj, lopózol
egyre távolabb a szívtől, a szótól,
hogy sejtjeidből se nőjön a fal,
ami úgy véd, hogy mindent eltakar.

Ahová érsz, már nincs semminek teste,
úgy van nappal, ahogy örök az este,
mert egyszerre, és együtt van jelen
minden, amit megment a végtelen.

Ám, ahogy suhansz, egyre beléd vágnak
apró kis késekkel az álomtájak,
a szellem-ág, a dárda-fűhegyek.
Elönt a vér: a lelkiismeret,

s a szégyen, hogy a sorsoddal úgy játszol,
mint aki saját életére gázol
a bizonyságért, hogy van még titok.
Alszik a test. A sejtek csillagok.

SEMMI

Tudod, milyen, ha megkísért a semmi,
és szétzilál egy üres végtelen?
Lassan kezded hiányod észrevenni,
hiszen helyedbe nem lép semmi sem.

Csak nézed, ahogy szertehullsz az űrben.
Nem vagy. De fájsz, és gondolkodni mersz.
Pőre tragédiádba elmerülten
sikolt lélegzetvételért a vers,

és tudod, hogy semmiben folytatódni
a legrettenetesebb akarat.
Kétségeidből csak az űr valódi,
amibe eltemetnek a szavak,

hogy értelmétől fosszák meg a vesztést,
és tartalmaitól a végtelent.
Tudod, hogy életedre tör a nemlét,
hited, igazad semmit sem jelent,

mégis játszod a túlélés esélyét.
Semmiből mindenhová lopakodsz,
mert a létezés az egyetlen érték,
ami kétségeidbe visszahoz.

KÉTSÉG

Mondd, meddig él Isten energiája,
ami minden létet formába önt?
Milyen parány a végtelenbe zárva
az a hiány, ami mindent kitölt?

Mert atommagok, neutrinók, kvarkok
között minden sejtben süvít az űr,
s az, ami vagyok, amit összetartok
tán a saját hiányom legbelül?!

Mi vagyok? Mik vagyunk? Hogyan egészek?
Mivel mintáznak emberré a részek,
ha több a hiány, mint a sajtkövek,

és mondd, mi teremt gondolatot, érzést,
ha atomjaink között a kísértés
csupán a végtelen semmi lehet?

SZÁMOK

A számok istenek és óriások,
mérik a végtelen lélegzetét,
a múltat, ami jövővel megáldott,
hogy a jelen ne hulljon szerteszét.

De mi a szám? A világmindenséget
a megszámlálhatatlan csillagok,
bolygók, holdak, és űri törmelékek
adják, a gomolygó galaxisok,

melyek nagy háborúkban alakítják
ki gomolygásuk pontos fénykörét,
s nem számítják ki az égi aortát,
ami a végtelen szívébe tép.

A szám talán az ember teremtménye,
aki oly véletlenül született,
hogy az Isten is vele zuhan térdre,
ha megcáfolja az önismeret?

Vagy legbelül, a részecskemozgások
diktálják a mindenség ritmusát?
Mi mérné a végtelen távolságot,
ha az ész nem adná hozzá magát?

KÉRDÉS

Világom? Mennél többet tudok rólad,
annál több kérdés és kétség emészt,
minden pörgő galaxisod kioktat,
de tanításod sosem lesz egész.

És egyre jobban félek a haláltól,
nem az enyémtől, az természetes,
de ha az égből minden fény kitáncol
egyszer, mondd, akkor miért született?

Miért jött létre ez az univerzum,
ha csak a semmi örökkévaló?
Világom! Én minden jajt elviseltem,
mert van lelkem, ami kimondható,

de mit teszel a lelkemmel, ha széthullsz,
ha fényed sem lesz, melyben Isten él?
Tán az ősrobbanás előtti régmúlt
világából hull vissza ránk a tél

amikor nem volt, talán csak a semmi,
vagy más mindenség a semmi előtt?
Végtelen! Csak úgy tudlak észrevenni,
ha létezésben méred az időt.

VERSANYA

Oly régen széthullt az az ősi csillag,
melynek porából a Föld született.
Mikor teremtette atomjainkat,
beléjük égette a verseket,

s csak véletlen, hogy mikor szabadulnak
ki az anyagból az oldó szavak,
hiszen minden sejtünk őrzi a múltat:
ős-csillagunk fénye belénk szakadt.

Az ő hangja kondul meg a harangban,
kályhánkban is az ő tüze hevít,
s mert halálában marad halhatatlan,
szétszórta a lét drágaköveit.

A drágakövek itt-ott megfogantak,
hogy ősi csillagporból vers legyen,
és ember adjon hitelt a szavaknak,
akinek a lelke a végtelen,

és akinek testvére minden csillag,
minden ma égő, bolygó kisvilág,
amit az űr kegyetlen öle ringat,
míg halálba nem szavalja magát.

FELISMERÉS

Ha gondjaim fölött szabad vagyok,
lekörözhetek minden csillagot,
ami berögzött pályáján kereng,
hogy az égen konok legyen a rend.

Ezt a rendet rúgom föl boldogan,
hogyha az életem csillagtalan.
Ha lét és véglet semmit sem jelent,
meg is szüntethetem a végtelent,

és Isten sem lesz örök fogalom,
sétálok a halandó gondokon,
a teremtésen lassan látok át:
a semmi semmiből teremt csodát,

s mint Isten, ő van mindenütt jelen,
nélkülünk üres lesz a végtelen.

PEREMVIDÉK

Szeretném megérteni a világot,
ha én is parányi része vagyok,
tudnom kell, hogy sorsommal miben játszok,
hová pörgetnek a galaxisok,

van-e célja a bűvös végtelennek,
told-e hozzá valamit életem,
vagy a csodák is hasztalan teremnek,
és illúzió minden értelem?

Csak egyre szaporodnak a „miért"-ek,
és nem vezetnek soha sehova?
Miért lett a halott anyagból élet,
ha céltalanul kell pusztulnia,

nem az egyednek, hanem az egésznek?
Mondd, miért teremtett gondolkodást,
és általat hazug többlettel a lélek,
hogyha esélytelen a folytatás,

ami kiteljesedéshez vezetne?
Kegyetlenül uralkodik az űr.
Úgy nehezedik minden égitestre,
mintha az időt pörgetné belül,

és közben kisodorja az időből,
addig pörgeti, amíg el nem ég,
amíg a távlat lassan visszahőköl,
hogy belefulladjon a messzeség.

Szinte fekete lyuk peremén élünk,
egyszer megszűnik az idő s a tér,
már nem élünk, nincs Tejutunk, se fényünk,
mikor magába szív, húz, ránt a mély.

CÉL

Ha egyszer minden Nap kiég az égen,
s az űr elhamvaszt minden csillagot,
a nemlét magába vakult ködében
szellemünk, lelkünk pora kavarog,

mert az kell fennmaradjon, amit termett
a magát űző, emésztő világ.
Nem a szobrot, a gondolatot, verset,
de legalább a szellemünk porát

meg kell őrizze a fekete káosz!
Billió csillag hamvadt érte el!
Múlhatnak fölötte évmilliárdok,
a szellem magát nem herdálja el!

Kérdés és kétség: hogy függ az anyagtól,
fények belőle miként bomlanak,
galaxis mit pörget a gondolatból,
s a kétségben hol izzik föl a Nap?

Évmilliárdok múlva is a válasz:
szellemünk nélkül halott minden ég.
Teremthet-ölhet csillagot magának,
nem ébred föl benne a messzeség,

csak akkor, ha a gondolat is ébred,
mint a végtelen féktelen szava,
hogy célt satírozzon a hulló égnek,
amelybe bele kell pusztulnia.

TERCINA

Ledöntheti egy gyönge fuvallat
ezt az egész, bonyolult kártyavárat,
elég, ha egy nagyot köhint a Nap,

s nyoma sem marad a földi világnak.
Rettenet, hogy a lét csak ennyit ér,
s bár szellemünkből a végtelen árad,

szavunk talán némább a semminél,
jelentéseit elnyeli az éter,
s bármit teremtünk, csak percekig él,

majd elég egy lobbanó Nap tüzével.
Miért haltak hát értünk csillagok?
Miért szövetkezett anyag a fénnyel,

hogy csírává bontsa a kő-magot,
s az élettel értelmet is teremtsen,
ha belehalnak a gondolatok?

Mért veszti a világ az értelemben
el önmagát, ha létezése cél,
amitől a világvég visszaretten?

Mért teremtené magát semmiért?
És miért nem óvja a pusztulástól
a szellem, lélek, az isteni lét

a mindenséget? Vagy magára cáfol,
elherdálja az univerzumot,
amikor értelmet kér a haláltól,

és megöl érte minden csillagot?

NEM!

Életért gyúlnak, halnak csillagok,
poraikkal támasztva fel az édent,
ahol tudás szakít gondolatot
az örök fáról, amit megkísértett.

De a tudás bűnébe nem esünk,
ha nem kötelez, ami meghatároz:
anyag és szellem termelte a bűnt,
hogy célt sugalljon, s mentse a világot.

Az űr önmagával viaskodik,
egyszerre teremt és a sírba hajszol,
állandóan elherdál valamit
abból, amit életbe ment e harcból,

mintha tudná, hogy sosem lesz egész,
hogy soha nem lesz jelenlét a „minden".
Összetart, s szétzúz valami sötét
energia, ami aligha Isten,

s bár nem értjük, hogy hogyan működik,
nem lehet megsemmisülés és káosz
a végterméke mindannak, amit
kínnal kitermelt a gondolkodáshoz

önmagából az anyag és az űr,
sötét energia és örök égés.
Az ellentéteken Krisztus feszül,
keresztje elhárít minden kísértést,

ami az egyensúlyra rátapos.
Krisztusi szerepünk tehát a mérleg:
a semmi ellen a gondolatot
úgy óvni, mint a feketét-fehéret,

s mert a semmi többlete az anyag,
az anyag többlete értelmünk fénye,
csak a szellem, isteni gondolat
mondhat nemet a megsemmisülésre!

A NEMLÉT SZONETTJE

Minden formát rámintázott a földre
a csillagokból kiűzött sugár,
de a formák nem élnek mindörökre,
nem örök, csak a csend és a halál.

A semmi: a lét, hang és fény hiánya
mintázza a nemlét domborzatát,
ami kiül a konok űri tájra,
ha a lét megtagadja önmagát.

De addig még évmilliárdok múlnak,
az égbolt karácsonyfa-díszei
csilló fényekkel ölik meg a múltat,
hogy ne maradjon miről vallani,

s egyszer csak nem lesz idő semmi másra,
csak a csillagfénytelen elmúlásra.

TÁNC

szonettkoszorú

1.

Minden égitest egyre csak kereng,
űzi magát, és menekül magától.
köríve külön világot határol,
övé az ölelkező űri csend.

És rója, rója, mindég egyedül.
Hiába napok, bolygók milliárdja,
amíg sorsa a körívébe zárja,
minden csillagot messze elkerül.

Ó, végeláthatatlan a magány!
Örvénylik galaxisok homlokán,
mint a hiányt újrateremtő átok,

amelyből szabadulni nem lehet.
Csak hajtja önmagát a gépezet,
eszelősen pörgeti a világot.

2.

Eszelősen pörgeti a világot
a sok magányos, ragyogó robot,
fényeivel úgy lüktet dallamot,
hogy eget mintáz a zenekarához.

A múlt és jelen minden szólamára
újrahangolja az akkordokat.
Sugárhúron peng, mint a gondolat
az idő is, amíg van folytatása.

Halál ellen gyúlnak a csillagok,
mintázni újra s újra holnapot,
űri sötétből menteni egy álmot,

amelyből élet lesz az ébredés.
Űzetés teremti a létezést!
Beleszédülnek az évmilliárdok.

3.

Beleszédülnek az évmilliárdok
a forgatagba, ami bennük él.
Színes időt kavar az űri szél,
sodorja ezt a világ-mennyországot,

amelynek nincs se kezdete, se vége,
kis létünk mégis benne araszol
utat, hazát, hogy leljen valahol
egy talpalatnyi kiteljesedésre.

De mi az, mondd, amit tehet az ember
pereskedve a bűvös végtelennel,
hiszen még föl se fogja, mit jelent?

Mi is kerengünk, körívünkbe zárva,
s próbáljuk, mint az Isten hasonmása,
teremteni e tánchoz a jelent.

4.

Teremteni e tánchoz a jelent
kálváriája minden létezésnek,
a pillanat elpusztul, ahogy éled,
de folytatódik általa a rend.

Az életünk is csak egy pillanat,
mire fölszítjuk magunkban a lángot,
már belénk hamvadtak a délutánok,
s az álomképből semmi sem maradt,

csak az önvád, hogy mi vagyunk a gyengék,
ha végigsöpör fölöttünk a nemlét
s kisiklik, teret veszít az idő,

bár az égboltot tovább patinázza
csillagok időn túli ragyogása.
Honnan van ez a végtelen erő?

5.

Honnan van ez a végtelen erő?
Mi tartja mozgásban ezt a világot?
Mit hömpölygetnek a galaxis-álmok,
és az álmokból mi lesz menthető?

A kétségen átlátni nem lehet.
A képzelet se meri észrevenni,
hol válik ki a mindenből a semmi,
ha megkísérti a tökéletest.

A parttalanság rácsai között
mi a múlandó, és mi az örök?
Kitakarja-e önmagát a látszat,

vagy Istennél is tökéletesebb?
Pörgeti a fény a kétségeket.
Nem pihen soha semmi, sose fárad.

6.

Nem pihen soha semmi, sose fárad.
Az űzetésben nincsen irgalom.
Áthajszolja magát a gondokon,
mintha létjogot így nyerne magának,

bizonygatva a konok kerengéssel,
hogy képes az űrt összetartani.
Ölelkeznek a fények karjai,
habár csillag csillagot sosem ér el.

Az utolérhetetlen végtelen
keresztülhasít minden életen,
hiszen a véggel oly szabadon játszhat,

ahogy labdába rúg a kisgyerek.
A bolygók rabságban keringenek.
Vajon van-e célja e bolyongásnak?

7.

Vajon van-e célja e bolyongásnak?
Irány, ami valahová vezet?
Fejleszti-e magát a gépezet,
vagy csak robotolnak benne a vágyak?

A dermesztő, határtalan sötétben
merre tartanak a galaxisok?
Nem kerenghetnek mindég ugyanott,
hiszen nem rögzít semmit ez az éden,

Csak delejesen mindent összeláncol,
hogy ki ne szökhessen e mennyvilágból,
de bent az űr az űrrel összenő,

és örök Istenünkön túlra terjed.
A semmi útja bárhová vezethet.
A mindenséggel mi teremthető?

8.

A mindenséggel mi teremthető?
Aligha célja a céltalan élet.
Marad-e értelme a létezésnek,
ha elhantol a világtemető?

A puszta létezés lenne a cél?
Megmaradni, míg szét nem hull az éden
ebben a hajszolt, néma üzetésben,
ami önmagán túlra sosem ér?

Vagy van, ami előttünk láthatatlan
más dimenziókat rejtő magasban
egy világ, melybe egünk belevész?

Ahol csillagaink parányi részek,
és alig érintik a messzeséget?
Fölérni az emberi ész kevés.

9.

Fölérni az emberi ész kevés
a csodát, ami végtelenbe szárnyal.
Miért van, és hová sodor magával?
Lesz-e a kétségekből ébredés,

mindenen átragyogó értelem,
ami a bezárt köröket kitárja
egy dimenziók fölötti világra?
Hogyan teljes a világegyetem?

Hány bolyongó világból állhat össze,
ha végtelen van közte, és körötte,
minden irány egymással szembenéz,

nincs mély és magas, nincs előre-hátra,
csak tér-idő folytonos változása.
Nincs mindenség, ha semmi sem egész.

10.

Nincs mindenség, mert semmi sem egész,
és teljességet soha el nem érhet.
Pörgetik, űzik, hajszolják a részek,
s nagy távlatokban csak parányi rész

világunk, ez a hatalmas Világ.
Bár millió csodát művel az égen,
olyan kicsi a végtelen kezében,
hogy csak belülről látja önmagát,

és egyre más vidéket lát belül.
Ami ma izzik, holnapra kihűl,
s mire széthull a fekete szelekben,

helyére új csillag vet fényeket.
A világ tökéletes nem lehet,
ha mindörökre befejezhetetlen.

11.

Ha mindörökre befejezhetetlen
a világ, akkor múlandó a cél.
Maga mögött hagyja, amit elér,
és amit nyerne, el is veszti menten,

mintha állandó lenne a kísérlet,
hogy felülemelkedjen önmagán.
Minden hulló perccel nő a hiány,
tágítja a céltalan messzeséget.

A többletet, ha van, hiánya méri,
mintha a semmit kellene fölérni,
a semmi tökéletes, és szabad,

megbékülnek benne az ellentétek,
vége teremtésnek, és űzetésnek.
Olyan a világ, mint a gondolat.

12.

Olyan a világ, mint a gondolat:
a bolyongása megállíthatatlan.
Minden körívvel, minden pillanatban
magához láncolja a titkokat,

és hurcolja megfejthetetlenül.
Maga körül örvénylik minden álom
a megfeneklett Óperenciákon,
a rabul ejtett titok egyre gyűl,

és lappangva bolyong vele a kérdés,
behálózza az arctalan kísértést:
mikor lesz végre a válasz szabad?

Mikor jön el a titkok lázadása?
Mikor talál a gondolat hazára?
Egyre tovább pörgetik a szavak.

13.

S egyre tovább pörgetik a szavak,
mintha valahol várna rá az Isten,
de Istennek helye, iránya sincsen,
ha mindég elérhetetlen marad.

Hiába játssza a tökéletest,
a közelségét is hiába érzed,
csak növeli benned a messzeséget,
amikor megérinti szellemed.

Lelkeddel bolyong az egész világ,
soha nem éri utol önmagát,
nincs moccanatlan pont a végtelenben,

amihez lehet viszonyítani.
Egyre űzi, hajszolja valami,
amíg vonzza a boldog ismeretlen.

14.

Amíg vonzza a boldog ismeretlen,
addig marad a világ eleven.
Nem roskad magába a végtelen!
A véglet soha nem érheti tetten,

hiszen áthatja azt is, ami nincsen,
a semmiben is mind tovább vezet,
csak liheg nyomában a képzelet
szárnyaszegetten, földnehéz bilincsben,

és megérteni talán sose fogja:
az egész világ a végtelen foglya.
A bűvös tér és időrengeteg

lakóinak kegyetlen szabadsága,
hogy üldözi a teljesség hiánya.
Minden égitest egyre csak kereng.

15.

Minden égitest egyre csak kereng,
eszelősen pörgeti a világot.
Beleszédülnek az évmilliárdok
teremteni e tánchoz a jelent.

Honnan van ez a végtelen erő?
Soha nem pihen semmi, sose fárad.
Vajon van-e célja e bolyongásnak?
A mindenséggel mi teremthető?

Fölérni az emberi ész kevés:
nincs mindenség, mert semmi sem egész,
ha mindörökre befejezhetetlen.

Olyan a világ, mint a gondolat:
egyre tovább pörgetik a szavak,
amíg vonzza a boldog ismeretlen.

ANTI

Fölfedeztük, hogy van antianyag,
ami az anyagi lét ellenképe
lenne, ha egy parányi gondolat
nem billentené a mérleget félre,

hogy súlyosabb legyen a létezés,
mint az ellenlét fonák tér-időben,
ahol a hiány negatív egész,
sötét a fény, és a határ mezőtlen.

Milyen lenne ez az antivilág,
ha az űr is önmaga ellentéte?
Fehér? Áthatolhatatlan? Szilárd?
hogy pörögne benne csillagok fénye,

s hogy hasítnák át sötét sugarak?
Milyen az ellen-föld, az ellen-ember,
és milyenek, mondd, az anti-szavak?
Az ellen-vég az ellen-végtelennel

hol ütközik, ha minden szétszakad?
Tudja-e a logika még követni,
hogy mi vész el, s mi az, ami marad,
ha semmivel küzd meg az anti-semmi?

ISTENEN TÚL

A végtelen nem magáért való.
Valahol Istenen is túlra terjed,
hogy eget nyerjen az illúzió,
s minden költő megírjon minden verset.

Annyi a költészet, mint a világ.
A fantáziában nincs semmi többlet,
az a gondolat hajszolja magát,
amit a kétségek is örököltek,

és nem lesz soha nagy kiegyezés.
Értelmünk a végtelenhez kevés,
s kevés ahhoz, hogy valaha is győzzön

az öncélú dimenziók felett.
Végtelent utolérni nem lehet,
csak esdünk, hogy versünkben elidőzzön.